

SỰ BẢO THÙ CỦA NÀNG

Hồi 18

Ta Tên Phong Linh

Ưng ánh sáng phụt lên trong bóng tối, Phó Hồng Tuyết đã nhìn thấy con người đó. Người đó chưa chết.

Y vẫn đang vung vẩy, vẫn đang động đậy, cử động vừa khổ cực, vừa chậm chạp, giống như một con cá mắc cạn trên bãi cát.

Trong tay y cầm một ngọn đuốc, ánh sáng tỏa ra từ ngọn đuốc đó, tới lúc đó, Phó Hồng Tuyết mới phát hiện người đó không ngờ lại là nữ nhân.

Hơn nữa còn là nữ nhân cực đẹp, tuy nhìn có vẻ vừa tiều tụy vừa trắng nhợt, lại càng làm tăng lên vẻ kiêu kỳ quyến rũ.

Đôi mắt của nàng chùng như thất thần, lại dâng tràn nỗi niềm tương tư, trong tương tư còn cô đọng ánh mắt thống khổ, tuyệt vọng, và ai cầu.

Nàng đang dùng đôi mắt chết chóc đó nhìn Phó Hồng Tuyết, nàng vốn đến đây để giết hắn, nhưng khi hai ánh mắt chạm vào nhau, hắn không ngờ đã quên chuyện đó.

Bởi vì hắn là người, không phải là dã thú, hắn chợt phát hiện một con người và một con thú hoang, vô luận là dưới tình huống nào, đều có chỗ khác biệt.

Sự tôn nghiêm của con người, sự đồng cảm và lương tri của con người đều những thứ hắn không thể quăng bỏ, cũng là những thứ hắn không thể quên.

Một nữ nhân như nàng, làm sao có thể đơn thân độc mã trong đêm khuya đến giết Phó Hồng Tuyết ?

"Người là ai ?" Phó Hồng Tuyết chỉ còn nước hỏi.

"Ta là người đến giết người". Nữ nhân đó đáp: "Ta nhất định phải giết người".

- Tại sao ?

"Bởi vì người không chết, ta chỉ có chết". Trong thanh âm của nữ nhân đó lại dâng đầy nỗi oán hận: "Bởi vì người không chết, ta tất để cho tương tư và oán hận gặm nhấm ta đến chết".

- Tương tư ? Oán hận ?

"Đúng". Nữ nhân đó trả lời: "Người ta tương tư đã bị người giết, nếu quả ta không giết người, ta làm sao có thể chịu đựng được cuộc đời chìm trong oán hận ?"

- Ai là người người tương tư ?
- A Thất, Loan Dao A Thất.
- A Thất ?

Phó Hồng Tuyết ngăn người, chàng rõ ràng đã thả A Thất đi, tại sao A Thất lại đột nhiên chết đi ? Phó Hồng Tuyết còn chưa kịp nghĩ thông điểm đó, nữ nhân lại đã mở miệng:

- Người nên thấy một đao của người tuy đã thương ta rất nặng, nhưng tịnh không đã thương đến chỗ yếu hại của ta.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên biết, hồi nãy một đao đó đâm vào ngực nàng, khoảng cách đến tâm tạng nàng tối đa chỉ hai tấc.

"Người cũng nên thấy hiện tại ta vô phương giết được người". Nữ nhân nói một cách khẳng định: "Nhưng sau này nếu quả có cơ hội, ta vẫn nhất định giết người".

Một điểm đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng nhìn ra, nữ nhân trước mắt là người dám nói dám làm, chuyện nàng quyết định giống như một cây đinh đóng vào tường vách không nhúc nhích chút nào.

"Cho nên hiện tại người tốt hơn hết là giết ta". Nữ nhân thốt.

Giết nàng ? Phó Hồng Tuyết không khỏi ngưng thị nhìn nữ nhân trước mặt lần nữa, nàng tuy rất mỹ lệ, nhưng hẳn không phải là chưa từng gặp qua nữ nhân mỹ lệ, tại sao trong tâm của hắn không có tới một chút sát ý ? Có phải bởi vì nữ nhân đó quá nhọt nhọt ? Hay là vì nhân thân của nàng quá phức tạp ? Hai là hắn và nàng đều thuộc hạng người "tương tư" ? Thật ra là vì điểm nào, tự Phó Hồng Tuyết cũng không biết, hắn chỉ biết hắn tuyệt không thể giết nàng.

Một điểm đó nữ nhân đó không còn nghi ngờ gì nữa cũng nhìn thấy được, cho nên nàng lại nói:

- Nếu quả người không thể giết ta, vậy thì người tất phải mang ta đi.

"Mang người đi ?" Phó Hồng Tuyết lại ngăn người.

"Phải". Nữ nhân đáp: "Ta tuy không bị thương đến mức yếu hại, nhưng nếu quả không kịp thời cứu thương, tối đa ta chỉ có thể chịu đựng thêm hai canh giờ".

Điểm này Phó Hồng Tuyết cũng biết.

- Ta chết như vậy, tuy người không phải động đao nữa, nhưng cũng tính là người giết, lương tri của người có thể bỏ qua sao ?

Phó Hồng Tuyết chợt cười khổ, hắn chỉ còn nước cười khổ, dụng phải một nữ nhân như vậy, ai có thể không cười khổ chứ ?

"Người đã không giết ta nữa, người tất phải mang ta đi, cứu trị ta". Nữ nhân đó nói:

"Ta biết công phu cứu thương của người cũng giống như đao của người, đều thuộc hạng nhất lưu".

--- Người có thể giết người, thông thường đều có thể cứu thương.

"Nhưng người cũng đừng mong sau khi chữa trị cho ta rồi là đuổi ta đi". Nữ nhân lại nói: "Từ nay về sau ta sẽ theo sát người không rời".

Đó là ý tứ gì đây ?

"Bởi vì ta hiện tại giết không được người, về sau cũng giết không được người, cho nên ta tất phải ở gần người, lúc nào chỗ nào cũng nghiên cứu người, lúc nào chỗ nào cũng chú ý đến công phu của người, lúc nào chỗ nào cũng tìm nhược điểm của người". Nữ nhân thốt: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, một điểm đó chắc người nhất định cũng đồng ý phải không ?"

- Ta đồng ý.

"Người tuy đã quyết định không giết ta, nhưng về sau tháng ngày của người cũng không tốt đẹp gì". Nữ nhân chú thị nhìn hấn: "Người lúc nào chỗ nào cũng phải đề phòng ta, có thể sau này, ta một khi có cơ hội, ta nhất định rút kiếm giết người không do dự".

Nàng theo hấn, là vì muốn giết hấn, điểm đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên càng hiểu rõ.

- Hiện tại người có thể bắt đầu trị thương cho ta trước, sau đó dẫn ta rời khỏi nơi này.

"Mang người rời khỏi nơi này ?" Phó Hồng Tuyết hỏi: "Mang người đi đâu ?"

"Bọn ta nếu quả còn lưu lại đây, Mã Không Quần lẽ nào là người chết, lão lẽ nào không hỏi ? Lão mà hỏi thì người làm sao trả lời ?" Nữ nhân chột đã cười: "Cũng may ta biết người nhất định có chỗ có thể dẫn ta đi".

- Ta có chỗ ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên có chỗ có thể để nữ nhân ở, mười năm trước chàng mang bi thương rời khỏi tiểu trấn này, người khác nhất định đều nghĩ chàng đã xa rời trần thế, xa rời nơi làm cho chàng thương tâm.

Kỳ thực chàng tịnh không đi đâu xa, bởi vì tâm thần và thể lực của chàng lúc đó đều vô phương chi trì cho chàng đi quá xa, cho nên chàng chỉ đến trú ẩn ở một tiểu trấn trên núi không xa mấy.

Nơi đó tuy đã rất gần tiểu trấn này, nhưng ở đó không có mọi phiền não của thế gian, cho nên hấn một khi đến đó đã sống mấy năm trời trôi qua mau chóng.

--- Hấn đã ẩn cư ở đó mấy năm trời, tại sao đột nhiên rời khỏi nơi đó ?

Người khác nhất định đoán không ra Phó Hồng Tuyết tại sao có thể đáp ứng một yêu cầu vô lý như vậy của nữ nhân đó, cả Phó Hồng Tuyết cũng không biết vì sao mình đáp ứng ? Hấn còn chưa biết nữ nhân đó là nữ nhân nào, dẫn nàng đi một cách hồ đồ như vậy, cũng may trước khi đi, cuối cùng nàng đã nói cho hấn biết tên của nàng.

- Ta tên là Phong Linh.

o0o

Sau khi ăn cơm tối, Diệp Khai đi đến vườn nhà của bọn Tô Minh Minh để nghỉ ngơi, Tô Minh Minh đợi đến khi bọn trẻ đã ngủ mới ra đến sau vườn, ngồi cạnh Diệp Khai.

Lúc ăn cơm, Kim Ngư ăn rất nhanh, sau đó viện cớ mỗi mệt muốn đi nghỉ sớm, về phòng trước hết.

Bao ngày gần đây nàng ta luôn cố tìm biện pháp tránh né cơ hội cùng Tô Minh Minh và Diệp Khai ba người hội tụ, tại sao nàng ta phải làm vậy ? Tô Minh Minh đương nhiên không thể đi chú ý đến chuyện đó. Diệp Khai mới chỉ biết Kim Ngư có vài ngày, chàng đương nhiên càng không thể chú ý đến những chuyện lặt vặt đó.

Đợi đến khi chàng chú ý, sự tình đã phát triển đến mức không thể cứu vãn.

Ngồi trên cỏ, ngẩng đầu nhìn sao đêm lấp lánh trên bầu trời, bên cạnh còn có một tiểu thư cực kỳ khả ái mỹ lệ hầu bồi, đó là một chuyện hiệp ý làm sao.

"Chàng đang nghĩ gì vậy ?" Tô Minh Minh nhìn Diệp Khai đang ngược mặt nhìn trời.

"Ta đang nghĩ về mối quan hệ giữa Hầu Viên và Vạn Mã Đường". Diệp Khai cuối cùng đã cúi đầu, nhìn Tô Minh Minh: "Tại sao bao nhiêu đứa bé xung quanh Hầu Viên thất tung mà không có ai tìm đến chủ nhân Hầu Viên ? Có lẽ nào gia đình của những đứa bé bị thất tung đều không quan tâm đến sinh tử của con mình ?"

Tô Minh Minh không trả lời vấn đề đó liền, nàng trước tiên cúi đầu nhìn thảm cỏ xanh trong vườn, qua một hồi rất lâu mới nói một câu làm cho Diệp Khai chua chát:

- Bọn chúng đều là cô nhi.

Cô nhi ? Không trách gì bao nhiêu đứa bé thất tung mà đa số người trong thành Lạp Tát đều không hoang mang.

Chuyện không liên quan tới mình, có ai lại nhiều chuyện bao đồng ?

Tinh thần Diệp Khai ẩm đạm một hồi rất lâu, cuối cùng chàng mở miệng hỏi:

- Cô nhi cũng là người, tại sao không có ai chịu lộ mặt ?

"Các nhân tự tảo môn tiền tuyết, hưu quản tha nhân ngõa thượng sương", người ta tự quét tuyết trước cổng nhà mình, ai lại đi lo sương trên ngói nhà người khác". Tô Minh Minh điềm đạm đạp: "Chắc chàng đã từng nghe qua câu nói đó chứ ?"

--- Câu chân ngôn đó, từ xưa đến nay, có rất nhiều người quả thật đều tuân hành theo.

Diệp Khai trầm tư một hồi lâu mới dùng khẩu khí khảng định thốt:

- Một khi sự thất tung của đám nhỏ và Hâu Viên có liên quan với nhau, ta nhất định đòi người Hâu Viên hoàn trả công đạo.

Câu nói đó không những Tô Minh Minh nghe, Kim Ngư cũng nghe được.

Nàng ta tuy đã về phòng từ sớm, nhưng nàng lại tỉnh chứ không ngủ, nàng ta len lén trốn sau song cửa, len lén nhìn từng cử chỉ từng hành động của Diệp Khai, cho nên lời nói của Diệp Khai nàng ta đương nhiên cũng nghe thấy.

Chỉ tiếc nàng ta chỉ nghe đến đó, nếu quả nàng ta tiếp tục nghe, có lẽ sau này không xảy ra nhiều chuyện bi thảm.

--- Ý niệm của con người, đều là quyết định trong một tích tắc, từ xưa đến nay có ai có thể dự đoán tiên tri mình phải làm gì ? Trong giây phút có thể có hành động gì ? Kim Ngư đương nhiên nhìn ra Tô Minh Minh rất thích Diệp Khai, nàng ta cũng không phải là không thích Diệp Khai, nhưng thích thì làm được gì ? Nàng ta đương nhiên cũng nhìn ra trong mắt Diệp Khai chỉ có một mình Tô Minh Minh, cho nên hai ngày nay nàng ta mới nghĩ tìm biện pháp tránh né cơ hội đụng chạm với hai người bọn họ, nhưng nàng ta lại vô phương chịu đựng nỗi tịch mịch đơn độc một mình, mới len lén trốn quanh quần chú ý tới bọn họ.

Cho nên lời nói đêm nay của Diệp Khai, nàng ta đương nhiên nghe rất rõ, nàng ta càng minh bạch ý tứ của Diệp Khai, cho nên nàng ta đã quyết định làm một chuyện để cho Diệp Khai nhìn nàng ta khác trước.

Nàng ta quyết định đêm nay xâm nhập Hâu Viên, một khi nàng có thể thám thính được bí mật của Hâu Viên, trở về kể cho Diệp Khai biết, chàng nhất định yêu thích nàng hơn, chàng nhất định rất cao hứng chuyện nàng làm.

--- Lối suy nghĩ đó ấu trĩ làm sao, chỉ tiếc người đắm say trong bể ái, bao nhiêu nghĩ ngợi đều là lối suy nghĩ ấu trĩ đó.

"Một khi sự thất tung của đám nhỏ và Hâu Viên có liên quan với nhau", trên mặt Diệp Khai lộ xuất biểu tình phẫn nộ: "Ta nhất định đòi người Hâu Viên hoàn trả công đạo".

Nghe lời nói đó, Tô Minh Minh lập tức cảm thấy mừng rỡ, nàng giơ đôi bàn tay đặt lên hai vai Diệp Khai, dùng một giọng nói hân hoan thốt: "Chàng đã quyết định đi Hâu Viên thám thính, vậy bây giờ bọn ta xuất phát".

Nàng thở mạnh, lại nói:

- Nếu không, đêm dài lắm mộng, bọn chúng có thể hủy diệt chúng cứ.
- Đi bây giờ ?

"Ừm". Tô Minh Minh gật đầu: "Bây giờ đã khuya, cảnh giới của bọn chúng nhất định rất lỏng lẻo, bọn ta nhất định có thể mau chóng tra ra bí mật của bọn chúng".

"Được, bọn ta nhất định cũng có thể rất mau chóng chết tại Hâu Viên". Diệp Khai chột cười thốt.

"Trong Hâu Viên nếu quả thật có bí mật không thể cho ai biết, bọn ta bây giờ đi nhất định lọt vào hầm bẫy của bọn chúng". Diệp Khai thốt: "Người ta thông thường đều nghĩ càng khuya càng là thời cơ tốt để thám thính bí mật".

- Kỳ thật lại trái lại ?

"Đúng". Diệp Khai cười thốt: "Nơi che giấu bí mật, càng khuya càng cảnh giới nghiêm mật, bởi vì bọn chúng dĩ nhiên cũng có thể nghĩ 'đêm khuya là thời cơ tốt nhất để điều tra bí mật', cho nên nơi có bí mật, thông thường ban đêm đều là nơi nguy hiểm nhất".

Trên mặt Tô Minh Minh chột bao phủ một nỗi ưu lự:

- Vậy khi nào bọn ta đi mới tốt ?
- Sáng sớm.

"Sáng sớm ?" Tô Minh Minh hỏi: "Tại sao phải là sáng sớm ?"

"Bởi vì lúc đó là thời khắc cảnh giới của bọn chúng đã đến mức cực hạn, cũng là thời gian đối ca canh phòng". Diệp Khai cười đáp: "Người canh phòng cả đêm, lúc đó tinh thần và định lực chú ý đều đã tới lúc mệt mỏi nhất, người mới tiếp phiên cũng mới trong tổ ấm ra tới, tinh thần của bọn chúng vẫn còn vương vấn trong tổ ấm, cho nên lúc đó mới là thời khắc tốt nhất để đi dò la bí mật".

Những lời nói mỗ xẻ phân tích đó rõ ràng như vậy, chỉ tiếc Kim Ngư không nghe thấy, lúc đó nàng đã trên đường đi đến Hâu Viên.

Tuy chưa từng tiến vào Hâu Viên, nhưng Kim Ngư lại phảng phất rất rành rọt đường đi nước bước, nàng lần theo vách tường ra hoa viên phía sau Hâu Viên.

Nàng nghĩ bí mật nhất định ẩn tàng nơi chủ nhân Hâu Viên trú ngụ, mà chủ nhân thông thường đều trú ngụ trong hoa viên sau nhà.

--- Lối suy nghĩ của nàng, không còn nghi ngờ gì nữa, rất chính xác, bởi vì chỗ

nàng xông vào tuy không phải là chỗ chủ nhân trú ngụ, lại là nơi chất chứa bí mật.

Leo qua tường, Kim Ngự trước hết đợi cho mắt mình thích ứng với bóng tối trước mắt, sau đó mới đi tìm địa điểm chủ nhân Hầu Viên có thể trú trong đó.

Phòng ốc sau hoa viên đều mờ mờ ảo ảo, chỉ có một song cửa sổ ẩn ẩn hiện hiện le lói một chút ánh sáng.

Đó nhất định là chỗ chủ nhân Hầu Viên trú ngụ, sau khi Kim Ngự nhận định như vậy, liền cẩn thận hướng về phía song cửa đó mà đi.

Dùng ngón tay đục một lỗ nhỏ trên giấy cửa sổ, Kim Ngự đưa mắt nhìn vào trong, trước tiên nàng nhìn thấy một cái bàn, trên bàn có lồng đèn khổng minh đăng, sau đó mới nhìn thấy sau bàn có một cái giường, trên giường hình như có người nằm ngủ.

Chiếu theo tư thế nằm của người đó, nhất định là người rất nhỏ bé, nhưng người đó thật ra bao nhiêu tuổi, Kim Ngự lại nhìn không ra, bởi vì mặt mày của người nằm trên giường đã bị ngọn khổng minh đăng che hết.

Không cần biết y già hay trẻ, chiếu theo thân hình của y, Kim Ngự nhất định có thể chế ngự được.

Chủ ý một khi đã định, Kim Ngự nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, nhẹ nhàng phóng vào, người trên giường hiển nhiên vẫn còn chưa biết có người đã tiến vào, bởi vì y không động đậy, nằm ngủ ngon lành như trước.

Kim Ngự lại nhẹ nhàng khép chặt cửa sổ, rồi mới nhẹ nhàng bước về hướng giường, đợi đến lúc qua khỏi bàn, đợi đến lúc nhìn thấy mặt người nằm trên giường, Kim Ngự đột nhiên ngậy người.

Bởi vì bây giờ nàng đã thấy rõ người nằm trên giường là ai.

Người trên giường chính là Ngọc Thành mà hai ngày nay bọn họ đã làm cho bọn họ lo lắng, bọn họ đã vì nó, mỗi một người đều buồn bã hoang mang, nó không ngờ lại nằm đó hưởng phúc.

Sống trong một căn phòng đẹp đẽ như vậy, nằm ngủ ngon lành như vậy, giường rộng lớn thoải mái như vậy, không phải hưởng thụ là gì ? Vừa nghĩ đến đó, Kim Ngự không khỏi lửa giận dâng cao ba trượng, bước dài đến sát giường, giơ tay lay Ngọc Thành, miệng la lên:

- Ngọc Thành, Ngọc Thành, ngồi dậy.

Cảm thấy có người xô nó, lại nghe có người gọi, Ngọc Thành tròn mắt tỉnh liền, nhưng đợi đến lúc nó nhìn thấy ai là người gọi nó, trong mắt nó không ngờ lại lộ xuất một nỗi sợ hãi khủng bố.

Chẳng những vậy, không ngờ nó còn muốn trốn dưới mền, Kim Ngự làm sao có thể

để cho nó trốn được ? Nàng thò tay nắm mền, mặt lộ nét giận hỏi nó:

- Người còn muốn trốn sao ?

Nó đại khái muốn nói gì đó mà nói không ra lời, chỉ thấy gương mặt sợ hãi lắc lắc đầu liên tục, trong miệng lí nhí "chít chít" không ngừng, cũng không biết nó đang nói gì ?

"Người một mình trong này hưởng phúc, chỉ khổ bọn ta bên ngoài vì người mà lo lắng". Kim Ngự càng nói càng nóng: "Người lẽ nào một chút lương tri cũng không có ?"

Ngọc Thành đại khái có vẻ có gì khó nói, chỉ thấy mắt nó chứa chan nhiệt lệ, hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má, nhưng biểu tình trên mặt vẫn sợ hãi như trước.

Nó sợ cái gì ? Kim Ngự làm sao có thể nghĩ ra được ? Nàng chỉ nhìn thấy Ngọc Thành vẫn liều mạng muốn trốn trong mền, càng làm cho nàng nổi giận:

- Còn muốn trốn trong mền sao ? Để ta lôi mền ra coi người trốn chỗ nào ?

Ngọc Thành vừa nghe nàng nói vậy, đôi tay ghì chặt mền, đầu lắc lắc không ngừng, tiếng "chít chít" phát ra từ miệng càng khẩn cấp.

Nó càng lắc đầu, càng trì ghì tấm mền, Kim Ngự càng tức tối, dùng hết sức kéo, "toạt" một tiếng, đã giật băng đi cái mền bông.

oOo

Nếu quả nhìn thấy chuyện không tin tưởng được, phản ứng đầu tiên là gì ?

Là ngất xỉu ? Là hét lớn ? Hay là bất động thần thờ ?

Phản ứng của người khác ra sao ?

Ngọc Thành có lẽ vô phương biết được, nhưng phản ứng đầu tiên của Kim Ngự, nó lại nhìn thấy rất rõ.

Kim Ngự vốn mặt mày đang giận dữ giật tấm mền, đợi đến khi nàng lôi tấm mền ra, nhìn thấy "tình cảnh" dưới mền, phản ứng của nàng là sửng sốt.

Sửng sốt một thời gian rất lâu, mới dùng đôi tay mềm mại dụi lên đôi mắt, lại dùng nhãn quang nghi hoặc nhìn trên giường.

Sau đó trên mặt nàng hiển lộ biểu tình khùng bố, sau đó mới hét lên một tiếng, rồi cả người thụt lùi ngã trên ghế, thất thần lắc lắc đầu, miệng lẩm bẩm không ngừng:

- Sao lại có thể ? ... Sao lại có thể như vậy ? ... Làm sao ...

Khi tấm mền còn chưa bị gỡ lên, mặt mày Ngọc Thành đầy vẻ sợ hãi, nhưng đợi đến khi tấm mền gỡ lên rồi, sự sợ hãi trên mặt nó đột nhiên biến mất, lại quật khởi thần tình bi thương, bất lực, thống khổ.

Toàn thân nó cuộn lại trong một góc giường, song thủ cố gắng che giấu thân thể, khoe mắt len lén liếc về hướng Kim Ngư đang ngã trên ghế.

Cái gì làm cho nàng phát xuất thứ biểu tình khủng bố như vậy ? Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm vào Ngọc Thành trong góc giường, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Sao lại có thể được ? ... Sao lại có thể ? ...

- Ái ! Thế nhân tại sao lại luôn luôn không tin vào sự thật nhãn tiền ?

Đằng sau người Kim Ngư đột nhiên vang lên một thanh âm hòa nhã, nàng vẫn chưa quay đầu, nhìn thấy trong đôi mắt ngập lệ của Ngọc Thành đang bắn ra những tia oán hận ác độc, dăm dăm nhìn sau lưng nàng.

Nàng vừa quay đầu là nhìn thấy một lão nhân rất phong nhã đang đứng trước cửa, nhãn quang tràn đầy trí tuệ và hòa ái, lão đang nhìn nàng, sau đó lại dùng thanh âm rất từ tốn hỏi:

- Người không tin chuyện người thấy ?

Kim Ngư nhin không được, lại quay đầu nhìn Ngọc Thành trên giường, trong miệng vẫn thì thào:

- Đó ... đó làm sao có thể làm cho người ta tin được ?

Lão nhân cười cười, cười cười đi đến bên giường, cười hỏi:

- Người không tin thân thể của Ngọc Thành là thân khí ? Vẫn không tin trên cổ khí là đầu của Ngọc Thành ?

Thân khí ? Đầu Ngọc Thành ? Những gì Kim Ngư nhìn thấy không ngờ là “quái vật” đầu người thân khí !

Truyền thuyết trong Hâu Viên có loài khí đầu người thân khí không ngờ lại là sự thật ? Mà “quái vật” đó không ngờ lại là Ngọc Thành mà bọn Kim Ngư quá quen thuộc, không trách gì nàng sửng sốt như vậy, kinh hãi như vậy.

Hoán đổi bất cứ người này nhìn thấy người quen của mình biến thành quái tướng như vậy, bất kỳ một ai cung vô phương tiếp thụ được.

Muốn áp chế sự kinh hãi đột ngột đó, duy chỉ có uống một chén rượu tinh chất mới có thể có hiệu quả, cho nên lão nhân rất hòa nhã đó đã mang Kim Ngư đến gian thủy tinh ốc toàn làm bằng thủy tinh, rót một chén rượu bồ đào Ba Tư rất tinh chất cho nàng.

Đợi đến khi Kim Ngư uống cạn chén, khôi phục lại thần sắc một chút, lão nhân hòa nhã đó mới mở miệng:

- Ta họ Vương, bọn họ đều gọi ta là Vương lão tiên sinh.

Lão là Vương lão tiên sinh ? Một lão nhân hòa nhã như vậy không ngờ lại là Vương lão tiên sinh chủ nhân của Hâu Viên, một nơi khủng bố trong truyền thuyết bên ngoài ?

Có thể nào là lão ? Kim Ngư lại lộ xuất ánh mắt không tin cho lắm nhìn lão.

Vương lão tiên sinh lại nở một nụ cười rất nhân từ:

- Khác với ánh mắt hoài nghi của người, những gì người nhìn thấy đều là thật.

“Ngọc Thành làm sao ... sao lại có thể biến thành như vậy ?” Trong óc Kim Ngư vẫn còn lưu lại quái dạng của Ngọc Thành.

“Sao lại không thể được ?” Vương lão tiên sinh hỏi: “Trời cao cho nhân loại chúng ta một đôi tay linh hoạt và một khối óc trí tuệ, là muốn chúng ta sáng tạo ra kỳ tích”.

“Ông dùng phương pháp gì khiến thân thể Ngọc Thành biến thành thân khí ?” Kim Ngư lại hỏi.

“Bằng vào đôi tay vào khối óc của ta”. Vương lão tiên sinh chỉ vào đầu mình: “Ta không phải làm cho thân người nó biến thành thân khí, mà là đem đầu nó ‘di tiếp’, ghép vào thân khí”.

- Di tiếp ?

“Đúng”. Vương lão tiên sinh cười đáp: “Kỹ thuật cắt ghép đó, ta gọi là ‘Di tiếp thủ thuật’”.

- Di tiếp thủ thuật ?

“Phải”. Vương lão tiên sinh đáp: “Đem đầu của nhân loại, dùng một thứ kỹ thuật cắt xẻ đặc biệt cắt xuống, sau đó đem lên trên cổ khí, lại dùng một thứ kỹ thuật rất đặc biệt để ghép hợp, những quá trình đó gọi là ‘Di tiếp thủ thuật’”.

“Nhưng nó ... nó làm sao có thể sống trên thân khí ?” Kim Ngư vẫn không tin.

“Lúc bắt đầu đương nhiên có thất bại, cũng may thành công luôn luôn đều là do thất bại tích tụ thành”. Vương lão tiên sinh đắc ý đáp lời nàng: “Chỉ là hiện tại ta còn chưa có cách để ghép cổ họng của người với dây thanh quản của khí, cho nên nó trước mắt vẫn chỉ có thể phát xuất ra tiếng kêu của khí”.

Kim Ngư hiện tại cuối cùng đã minh bạch hồi nãy Ngọc Thành tại sao chỉ “chít chít” kêu, nguyên lai là nó vô phương nói được.

Vương lão tiên sinh cũng uống một hớp rượu bồ đào, đợi cho rượu thấm qua cổ họng, lão mới nói:

- Bất quá ta có tự tin lần sau nhất định có thể thành công.

“Lần sau ?” Kim Ngư tròn xoe mắt: “Còn có lần sau ?”

“Đương nhiên là có”. Vương lão tiên sinh đáp: “Con người của ta làm chuyện gì luôn luôn khi còn chưa thành công tuyệt đối không dừng tay”.

- Ông ... không lẽ nào không sợ Vương pháp ?

“Vương pháp ?” Vương lão tiên sinh cười đáp: “Trong thế giới của ta, ta là Vương pháp”.

“Lương tâm của ông có thể an bình sao ?” Kim Ngư thật sự tìm không ra câu nào để công kích lão: “Ông lẽ nào không sợ những oan quỷ chết dưới tay ông đến báo thù ?”

“Oan quỷ ?” Vương lão tiên sinh càng cười lớn: “Trên thế gian nếu quả có oan hồn quỷ quái, đã sớm không còn có người hư hỏng tàn tệ”.

Lão cười cười nheo mắt nhìn Kim Ngư, lại nói:

- Cô bé, đạo lý đó người lẽ nào không hiểu thấu ?

- Ông ... ông nhất định chết không yên bình.

- Ta đang vì nhân loại mà tìm kiếm một phương pháp nối dài cuộc sống, nếu thành công, chính là đem phước khí đến cho nhân loại.

“Cảm tạ”. Kim Ngư nói lớn: “Chuyện sinh tử của con người, sớm đã do trời cao liệu, đến lúc nên chết, mình có tránh cũng không thoát”.

Wương lão tiên sinh đột nhiên không nói gì, lão chợt dùng một ánh mắt rất kỳ quái nhìn Kim Ngư, nhìn một hồi lâu, nhìn đến mức toàn thân Kim Ngư đều nổi da gà, lão mới nói:

- Người không tin ta có thể khiến cho con người tránh khỏi tử vong ? Người không tin ta có thể làm cho một người vừa chết sống lại ?

- Tôi ...

Kim Ngư vốn muốn nói “tôi không tin”, nhưng không biết vì sao, nàng lại nói không được, nàng chỉ còn nước nuốt nước miếng.

“Được”. Vương lão tiên sinh vụt đứng lên: “Người đi theo ta”.

oOo

Trong thủy tinh ốc tinh oanh có một cái tử làm bằng thủy tinh, mở tử thủy tinh đó ra, bấm vào một nút bí mật, lập tức hiện ra một cửa ngầm.

Bước qua bí môn đó, là bước vào một thế giới khác.

Một thế giới thủy tinh huy hoàng phú lệ mỹ ảo.

Bước qua bí môn, thấy liền một thông đạo thủy tinh rất dài, hai bên thông đạo đều có treo khổng minh đăng.

Dưới ánh đèn dìu dịu, thủy tinh càng phát xuất những tia sáng tinh oanh trong suốt, thậm chí có bảy màu cầu vồng tuyệt sắc.

Trong một thông đạo như vậy, con người như mê lạc vào một thế giới huyền ảo.

Kim Ngư tuy đã bị mê hoặc, nhưng nàng không quên hỏi Vương lão tiên sinh:

- Ông muốn dẫn tôi đi đâu vậy ?

“Ta biết người tên là Kim Ngư, hảo hữu của người tên là Tô Minh Minh”. Vương lão tiên sinh đang đi bên cạnh nàng: “Vậy người có biết bằng hữu thân giao của Tô Minh Minh là Diệp Khai hồi sáng nay đưng phải ba tay kiếm khách danh tiếng không ?”

- Ông làm sao biết được ?

“Ta đương nhiên là biết”. Vương lão tiên sinh đáp: “Bởi vì người là do ta phái đi”.

“Ông vì sao lại phải phái ba người bọn chúng đi giết Diệp Khai ?” Kim Ngư chợt nhớ lại Diệp Khai từng nói qua ba người đó đơn thân độc mã từng người đi giết chàng, cho nên nàng lại liền hỏi: “Ông vì sao lại muốn ba người bọn chúng đi giết Diệp Khai riêng biệt ?”

“Không tưởng được người cũng chú ý đến chuyện đó”. Vương lão tiên sinh dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng: “Ta muốn ba người bọn chúng riêng biệt đi tìm Diệp Khai, tịnh không phải là muốn bọn chúng đi giết Diệp Khai, mà muốn bọn chúng đi chết”.

“Muốn bọn chúng đi chết ?” Kim Ngư ngậy người: “Tại sao ?”

- Bởi vì có người muốn nhìn vết thương của ba người bọn chúng.

“Ai ? Người đó là ai ?” Kim Ngư hỏi: “Y vì sao lại muốn nhìn vết thương của bọn chúng ?”

“Một người Diệp Khai từng nghe đến, mà chưa từng gặp qua”. Vương lão tiên sinh đáp: “Một người rất muốn hiểu thấu võ công của Diệp Khai”.

- Người đó tên là gì ?

- Người đó tên là Kinh Vô Mạng.

- o O o -